

B-ové, pod položkou C 23 podle dlužního úpisu ze dne 26. listopadu 1929 právo zástavní pro pohledávku 80.000 Kč s přísl. pro záložnu M. a pod položkou C 24 podle prohlášení o postoupení přednosti ze dne 27. listopadu 1929 vložena přednost pro pohledávku záložny M. v Brně 80.000 Kč, před právem doživotního a nedílného požívání pro Karolinu B-ovou (k pol. 19a) a před pohledávkou Ludmily B-ové 10.000 Kč (k pol. 19 b). Jelikož pohledávce záložny M. v Brně 80.000 Kč předcházely jen právo doživotního a nedílného požívání Karoliny B-ové a pohledávka Ludmily B-ové 10.000 Kč, platí pro postup přednosti ustanovení § 46 třetí dílčí novely k obč. zák. ze dne 19. března 1916, čís. 69 ř. z., nikoliv ustanovení třetího odstavce § 47, které se vztahuje na případ, kde postup přednosti se stal mezi právy, které nejdou bezprostředně za sebou, bez svolení oprávněných mezi jimi jsoucích. V případě § 46 nabývá předstupující právo pořadí ustupujícího práva *b e z o m e z e n í*, což znamená úplnou výměnu míst s absolutním účinkem postoupení přednosti (viz materialie k třetí dílčí novele str. 190, 195 a násl.) a věc má se tak, jakoby vpřed postupující právo již *o d p o č á t k u* bylo na místě práva ustupujícího a toto na místě práva předstupujícího. Získala-li tedy pohledávka záložny M. 80.000 Kč postupem přednosti knihovního pořadí, které mělo dříve právo doživotního nedílného požívání Karoliny B-ové, pak ovšem toto ustoupivší právo Karoliny B-ové nemá již přednost před knihovním věřitelem, aby mohlo býti ve smyslu ustanovení § 150 ex. ř. převzato vydražitelem *b e z z a p o č t e n í* na nejvyšší podání. V tomto směru poukazuje se na posudek nejvyššího soudu vídeňského z 16. května 1902, pres. 272/1, na nějž odkazují i materialie na str. 197—198. Neposoudil proto rekursní soud věc ne-*s p r á v n ě*, změniv usnesení prvního soudu v ten smysl, že právo doživotního a nedílného požívání Karoliny B-ové bude převzato jen potud, pokud podle pořadí nalezne úhradu v rozdělované podstatě.

Čís. 12943.

Zabavení mzdy se vztahuje jen na pohledávku zaměstnance z určité služební smlouvy, jejímž zánikem přestává i účinnost zákazu poddlužníkovi podle § 294 ex. ř. K platnému zabavení mzdy z nového služebního poměru jest třeba nového zabavení a nového zákazu výplaty mzdy poddlužníkovi. V tom, že dlužník nepřišel po krátký čas do práce, nelze ještě spatřovati zrušení služebního poměru neurčitého trvání a důsledkem toho nelze v nastoupení práce u téhož zaměstnavatele za týchž podmínek shledávati ujednání nového služebního poměru.

(Rozh. ze dne 21. října 1933, Rv II 775/31.)

Nezletilé žalobkyni byla povolena k vydobytí výživného proti Jindřichu H-ovi exekuce zabavením a příkázáním k vybrání dvou třetin platu, jež měl dlužník u žalované cihlářské firmy. Žalovaná však vyplatila za rok 1928 mzdu přímo dlužníku, ač jí bylo usnesení o zabavení mzdy doručeno dne 19. března 1928, usnesení o příkázání mzdy k vybrání dne 6. června 1928. Proti žalobě o zaplacení 5.025 Kč namítla žalovaná, že

Jindřich H. přerušil u ní služební poměr v době od 25. května 1928 do 1. června 1928, takže od 1. června 1928 nastal mezi žalovanou a Jindřichem H-em nový služební poměr, na nějž se již nevztahovalo zabavení mzdy ve prospěch žalobkyně. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto d ů v o d ů: Podle zjištění prvního soudu, jestliže se neodporuje, jde o přerušení pracovního poměru Jindřicha H-a roku 1928 v době od 25. května do 1. června. Nelze přisvědčiti názoru odvolatelky, že 1. června 1928 nastal mezi žalovanou stranou a Jindřichem H-em nový pracovní poměr, na který se již zabavení mzdy nevztahovalo. Žalovaná strana netvrdila, že Jindřich H. byl přijat dnem 1. června 1928 do práce za podmínek jiných nebo do práce jiné, než jakou vykonával dříve. Z toho důvodu právě nebylo potřebí, by se první soud zabýval otázkou, proč k přerušení pracovního poměru došlo. Právě z té okolnosti, že pracováno bylo u téhož zaměstnavatele a za týchž podmínek, plyne, že jde o pokračování v původním poměru pracovním, a na mzdu vyplácenou Jindřichu H-ovi i po prvním červnu 1928 jest proto vztahovati zabavení mzdy. Jestliže tedy první soud zjistil, že za rok 1928 mělo býti ze mzdy Jindřicha H-a z důvodu vedení exekuce žalobkyní zadrženo 6.387 Kč, čemuž co do výše strana žalovaná neodporuje, nepochybil první soud ani právně, odsoudiv žalovanou stranu k zaplacení zažalované částky, která jest menší, než mzda, jež takto měla býti Jindřichu H-ovi zadržena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaný hájí sice správný názor právní, že se zabavení mzdy vztahuje jen na pohledávku zaměstnance z určité služební smlouvy a že zánikem této služební smlouvy přestává též účinnost zákazu poddlužníkovi podle § 294 ex. ř., by dlužníkovi mzdu nevyplácel, a že k platnému zabavení mzdy z n o v é h o s l u ž e b n í h o p o m ě r u jest třeba nového zabavení a nového zákazu výplaty mzdy dlužníkovi. Nelze však souhlasiti s právním názorem žalované firmy, že mezi ní a dlužníkem Jindřichem H-em došlo ke zrušení služební smlouvy dnem 25. května 1928, kdy H. do práce nepřišel. Podle názoru žalované firmy vystoupil prý H. ze služební poměru již tím, že nepřišel do práce. Podle toho byla by smlouva služební mezi ní a dlužníkem H-em sjednávána vždy jen na jeden pracovní den a to vždy až příchodem do práce. Že byla taková výslovná úmluva, žalovaná strana netvrdí a neuvedla ani takové skutečnosti, které by, hledíc k § 863 obč. zák., nedávaly rozumného důvodu k pochybnostem o takovémto způsobu sjednávání služební smlouvy. Dovolací soud schvaluje právní názor odvolacího soudu, že v nepřijetí do práce nelze spatřovati ještě zrušení služební smlouvy. Není v rozporu se spisy předpoklad odvolacího soudu, že H. od 1. června 1928 pracoval za těchže podmínek jako před 25. květnem 1928, ježto žalovaná firma netvrdila jiný smluvní obsah ujednání s H-em a sama připouští, že dlužník H. pracoval za mzdu od kusu. Podle § 1155 obč. zák. nemá nekonání služeb za následek zrušení služební poměru, nýbrž jen ztrátu nároku na mzdu, což u Jindřicha H-a bylo tím zřetelnější, an pracoval od kusu, jak žalovaná firma nyní sama připouští.

Dále se žalovaná firma dovolává obsahu výplatních listin, avšak z těch nemůže pro správnost svého názoru nic získati, protože z výpisu, který jest připojen ke spisům, není zřejmo, že každý odchod z práce znamenal již také přerušení služebního poměru, a nepotvrzuje se z něho zejména, že v závodě žalované se dělníci denně střídají z pracovního poměru neustále vystupující a do něho zase nově vstupující, což prý mělo býti u H-a, naopak jest jím dokázáno, že mzda se vyplácí týdně a že tedy služební poměr neměl ráz jednodenní. Dovolací soud má za to, že mezi žalovanou stranou a H-em byla sjednána pracovní smlouva neurčitého trvání a že proto k jejímu zrušení bylo třeba výpovědi podle § 1158 obč. zák., když žalovaná firma ani netvrdila, že služební smlouvu s H-em předčasně zrušila pro nedostavení se do práce (§ 1162 obč. zák.). Žalovaná strana však ani netvrdila, že služební poměr mezi ní a dlužníkem H-em byl zrušen výpovědí. Odvolací soud věc správně posoudil uznáv, že nenastalo zrušení služebního poměru H-ova u žalované firmy a že proto zabavení jeho mzdy bylo právně účinným i po 25. květnu 1928.

Čís. 12944.

Zákon ze dne 27. ledna 1922, čís. 33 sb. z. a n., o užití dopravních cest a nemovitostí pro telegrafy.

Ustanovení § 3 (4) zákona nemá vůbec místa proti třetím osobám, proti obci jako správce veřejného statku a vlastníku nebo uživateli soukromé nemovitosti pak jen potud, pokud s nemovitostí použitou pro telegraf nakládají.

(Rozh. ze dne 25. října 1933, R I 760/33.)

Československá poštovní správa navrhla provedení řízení podle § 9 vládního nařízení ze dne 1. února 1923, čís. 21 sb. z. a n. a stanovení náhrady škody Kč 8.349.70 proti hlavnímu městu Praze, ježto při provádění kanalisace byl poškozen kabel. Soud první stolice návrh zamítl. Důvody: Strana navrhuující opírá se o ustanovení § 3 zákona ze dne 27. ledna 1922, čís. 33 sb. z. a n., podle něhož prý vlastník nemovitosti, na níž se provádí práce, jimiž může býti poškozen blízký kabel, jest povinen ohlásiti to poštovní správě. Ježto hlavní město Praha tuto ohlašovací povinnost v souzeném případě nesplnilo, ručí poštovní správě podle citovaného zákona za škodu 8.349.70 Kč s přísl. Odpůrce, odvolává se na doslov § 3 zák. ze dne 27. ledna 1922, čís. 33 sb. z. a n. uvádí, že v projednávaném případě prováděl kanalisaci, to jest nakládal s nemovitostí architekt Václav N., nikoliv obec Pražská. Tento podnikatel nežádal ani u komunikačního úřadu o povolení ke kopání na veřejném statku, jak jest podle příslušných předpisů povinen, takže obci ani nebylo známo, že uvedenou práci tam konal. Jmenovaný podnikatel nesdělil, že hodlá na pozemku kanalisaci prováděti, ani kompetentnímu činiteli komunikačního úřadu, který by ho mohl upozorniti, že poštovní kabel se pod chodníkem nalézá, pokud se týče i sám poštovní správu upozorniti na kopání. Soud v důsledku doslovu § 3 citovaného zákona,